

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. november 1.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÉLŐ REMÉNYSÉGÜNK

Énekek: 294; 295

Alapige: 2Sám 19,1-8

Imádkozzunk!

Bár így lenne, ahogy énekeltük, Úr Jézus Krisztus, hogy esdve várjuk a te áldó szavadat! Bárcsak tele lennénk ezzel a vágyakozással és azzal a reménységgel, hogy te valóban áldó szavakat mondasz nekünk, hiszen a te igéd élő és ható! Köszönjük, hogy a Szentlélek gondoskodik arról, hogy értsük is ki-ki a saját nyelvén, élethelyzetünkre lefordítva a te szavaidat. Köszönjük, hogy áldó szavaid arra is emlékeztetnek bennünket, hogy inkább feddő szót érdemelnénk, de te mégsem a feddő, elmarasztaló szavakat mondasz nekünk, hanem úgy, ahogy szelíd szemmel nézel bennünket, szelíden szólsz. Köszönjük, hogy így is írta meg a prófécia: nem verseng, nem kiált, az utcákon senki nem hallja szavát. Mégis, ha megszólalsz, akkor számunkra félreérthetetlen azért, mert ismerjük a te hangodat.

Köszönjük neked, hogy addig, amíg a te hazahívó szavad hangzik felénk, amelyben egész egyszerűen lezárod a mi életünket – „szolgám elég, szolgám elég” –, még gondoskodsz arról, hogy szavad gyógyító erővé, megtérésre indító beszéddé legyen számunkra; hogy életünk szent legyen, hogy tisztaságban tudjunk járni és élni. Kérünk téged, hogy szavaddal, mely áldó szó, de benne van az elmarasztalás és a feddés is, mégis vigasztalj bennünket! Állíts helyre, hozz szabadulást, újíts meg minket! Szeretnénk, Urunk, megújulni mi is újból a hitünkben, odaszánásunkban, indulatainkban! Szeretnénk megújulni a szolgálatban, és ezt a megújulást tudjuk, hogy csak tőled várhatjuk, mert csak te tudod munkálni bennünk.

Hadd köszönjük meg, hogy ilyen időszakban is, amikor a járvány pusztít, és félelmeink vannak, mégis sokan összejöhettünk; de kérünk, hogy azok számára is adj áldást, akik közülünk most online hallgatják az istentiszteletet! Együtt hódolunk a te trónod előtt, és imádjuk a te szent Felségedet, mennyei Atyánk, aki kijelentetted magad Jézus Krisztusban, akit elküldtél, hogy életünk legyen és bővüljünk.

Ezért kérünk, hogy végy körül bennünket, szenteld meg a mi szíveinket! Készíts neved imadására, magasztalására! Szentelj meg minket a te igazságoddal, „a te igéd igazság”!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését olvasom a Sámuel 2. könyve 19. fejezetének első nyolc verséből: *„Jelentették Jóábnak, hogy a király siratja és gyászolja Absolont. Így gyászra fordult a szabadulás azon a napon az egész nép számára, mert meghallották, hogy a király bánkódik a fia miatt. Azon a napon úgy lopakodott be a hadinép a városba, ahogy az a hadinép szokott lopakodni, amely szégyelli magát, hogy elmenekült a harcból. A király pedig eltakarta az arcát, és fennszóval így kiáltott: Ó, fiam, Absolon! Absolon, én fiam, én fiam! Akkor Jóáb bement a házba a királyhoz, és azt mondta: Megszégyenítetted e mai napon minden szolgádat, akik pedig ma megmentették az életedet, fiaid és leányaid életét, feleségeid és másodfeleségeid életét. Mert azokat szereted, akik gyűlölnek, és azokat gyűlölöd, akik szeretnek téged. Kimutattad ma, hogy előtted a vezérek és a szolgák mind semmik. Mert azt tapasztaltam a mai napon, hogy jobban tetszene neked, ha mi mindnyájan meghaltunk volna ma, de Absolon élne. Azért most kelj föl, menj ki, és beszélj kedvesen a szolgálóiddal, mert az Úrra esküszöm, hogy ha nem jössz ki, éjjelre egy ember sem marad melletted. Ez mindannál a nyomorúságnál rosszabb lenne számodra, ami veled történt ifjúságodtól fogva mind e mai napig. Erre fölkel a király, és leült a kapuban.”*

Kedves testvérek, sokszor sajnálkozva és megdöbbenve tapasztalom, hogy református népünk is átvette a „mindenszentek” kifejezést. Néhány évvel ezelőtt történt, hogy az október 31-i reformációi istentiszteleten, illetve előtte énekelt az énekkar. Két atyafi beszélgetett a templom előtt, és az egyik megkérdezte a másiktól, hogy miért énekel ma az énekkar. Lehet, hogy eszébe sem jutott, hogy reformáció ünnepe van, a válasz így hangzott: most van „mindenszentek”! Református népünk is nagyon sokszor használja, hogy „voltunk a temetőben mindenszentekre”. Jó lenne, testvéreim, ha a szótárunkból törölnénk ezt a szót, még akkor is, ha esetleg a héten kimentünk a temetőbe szeretteink sírjához! Ne azért tegyük, mert mindenszentek van, hanem azért, mert egyébként is ki szoktunk menni a szeretteink sírjához, esetleg rendbe szoktuk tenni azt.

Vezető hír volt minden november 1-én, hogy tele vannak a temetők. De azt még nem hallottam soha vezető hírként, hogy tele vannak a templomok. Ez is elgondolkodtató. Amikor ölszámra viszik a virágot a halottaknak, akkor gondolhatunk arra, hogy vajon az élőknek jut-e néhány szál virág? Egy kollégám mondta egyszer nagyon keményen talán, de sok igazság volt benne: tudod, ilyenkor a lelki halottak kimennek a testi halottakhoz. Persze, ez nem teljesen igaz, mert a hívők is kimennek a temetőbe, de ha az egész országot vagy a fél világot vesszük, akkor tényleg igaz sok esetben, hogy a lelki halottak mennek a testi halottakhoz.

Mivel a napokban olvastuk a 19. fejezetet Sámuel próféta 2. könyvéből, és ez a rész Dávid gyászáról szól, engedjétek meg, hogy ezen a napon – gondolva a tegnapi istentisztelet üzenetére is –, három pontban próbáljam átadni ennek a gaz-

dag igazsakasznak az üzenetét! Az első így hangzik: ahogy Dávid siratja Absolont, abból a Biblia alapján megláthatjuk, hogy Isten szerető szíve sem közömbös az elveszettek irányában, így mi sem lehetünk közömbösek. A második legyen az, hogy lássuk be, a bűn jogos büntetését érezhetjük Absolon történetében. Harmadszor arra figyeljünk, hogy fogadjuk el a vigasztalást, és végezzük az Úrhoz méltóan szolgálatunkat!

Dávid és Absolon viszonyáról több fejezeten keresztül beszél a Biblia. Hat fejezet foglalkozik Absolonnal, ő volt az a fiú, aki magához akarta ragadni a hatalmat, és fellázadt apja, Dávid ellen. Dávidnak menekülnie kellett. Aztán Absolon meghalt, és Dávid újra színre lépett, mint király, öröme azonban nem volt felhőtlen. Megindító és megrendítő az a sírás, az a fájdalom, ahogyan édesapaként a fiát siratta: „édes fiam, Absolon, bárcsak én haltam volna meg te helyetted!”

Dávid gyásza helyett inkább beszéljünk arról, amit a Bibliából látunk, hogy a mi Istenünk, mennyei Édesatyánk sem közömbös az elveszettek irányában! Tehát nem úgy van, ahogy némelyek ma tanítják, vagy hirdetik, hogy Isten elvet embe-
reket, és ezekkel nem törődik, hanem a Biblia alapján nagyon világosan kell látnunk azt az Istent, aki a teremtő Úr, és akinek az elveszettek állapota vagy halála nem közömbös. Néhány ígét alátámasztásul hadd mondjak a testvéreknek! Például Noé történetében ott van, hogy Isten bánkódott, amikor megsokasodott az emberek gonoszsága a földön. Vagy gondoljatok arra, amikor Jónás nagyon szívesen végignézné Ninive vesztét, és szívesen hallaná az emberek halálsikolyát, akkor Isten megdorgálja, mert ő olyan Isten, aki még az állatokat is sajnálja, nemhogy az emberi lényeket. Az Újszövetségből is egy példa: amikor Jézus Krisztus meglátja Jeruzsálemet és sír, akkor annak az egyik, vagy legfőbb oka az, hogy Jeruzsálem elutasította őt. Nem akart menni, nem ismerte fel a kegyelmi időt, amikor Jézus Krisztushoz, mint Megváltóhoz jöhettek volna, és elvehették volna a gazdag kegyelmet.

Ilyen a mi Istenünk, akinek nem lényegtelen és nem közömbös az ember vétke. Viszont azt is meg kell látnunk, hogy amikor valakiről azt olvassuk a Bibliában, hogy elvész, elvették – úgy, mint Absolon, vagy mint Ninive és Sodoma lakói – az azért van, mert mindent megtettek Isten ellen, és mindent megtettek azért, hogy kőszívük meg ne lágyuljon, és hogy az ő szívük lakója ne legyen Jézus Krisztus. Ezekből nem tudtak, és nem is akartak megtérni. Majd az ítélet napján mindez nyilvánvaló lesz.

Olyan jó a keresztre feszítés történetében a gonosztevőnek azokat a szavait olvasni, hogy „mi ugyan méltán”! Az ember nehezen látja be azt, hogy „mi ugyan méltán”. Mi a bűneinknek csak a méltó büntetését vesszük, mert Isten nem büntet felettébb, mint ahogy azt megérdemeljük. Ez nem olyan, hogy valaki maximum tíz évet kaphat, de a bíróság tizenötöt szab ki. Istennél nincs olyan, hogy felettébb büntessen valakit, mert jogos az ő ítélete és büntetése.

Hitvallásunkban azt olvassuk, hogy „Az ember, szándékos engedetlensége által fosztotta meg magát az isteni ajándékoktól”. Megfosztotta magát az Istenben található gazdagságtól, az istenképüségétől, és lett Jézus nélkülivé. Úgyhogy amikor Jézus eljön, azt mondja: „a bűn az, hogy nem hisznek énbennem”. Szándékos engedetlenség. Nem tudatlanul cselekszik az ember, hanem odaírták a reformá-

torok, hogy az ember szándékos, tudatos engedetlensége által fosztotta meg saját magát. Tehát, nem Isten fosztotta meg, hanem az ember saját magát fosztotta meg, amikor ellenállt, és ilyen absoloni lelkülettel, indulattal, irigységgel, ravaszsággal támadja hátba a saját édesapját, Isten felkentjét.

Tehát nemcsak arról van szó, hogy Absolon szeretné már átvenni a hatalmat, mert nem bírja kivárni az öreg halálát –, ő szeretne uralkodni, ő szeretne király lenni –, hanem itt Isten ellen van Absolon. Azért, mert Dávidot Isten tette királylává, az Úr kente fel. Amikor Absolon Dávid ellen támad, akkor az Isten ügye és akarata ellen támad. Ez még nagyobb bűn, mint a saját apja ellen támadni. Jézus Krisztus azt mondja, hogy amikor az övéit támadják, őt támadják; amikor az övéit üldözik, akkor őt üldözik, mert Jézus azonosítja magát az övéivel.

Milyen nagyszerű itt az ígében, hogy nemcsak Absolonnak van egy összegyűjtött serege, akik érdekből jövő féltésből vagy az egzisztenciájuk megalapozásaképpen csatlakoznak hozzá, hanem Dávidnak is lesz majd egy kicsiny, hűséges serege, akik minden nyomorúságban, megaláztatásban, kivettetésben, minden nélkülözésben mellette vannak és követik őt! Testvérek, milyen jó erre figyelni, hogy mi annak a Királynak, annak a Felkentnek a kicsiny seregében lehetünk itt a földön, akik Jézus Krisztushoz tartoznak! Őt követik sokszor vállalva azt, ami ezzel jár: nélkülözést, hátrátételt, megbélyegzést, az otthontalanságot. Amiről Jézus beszél a tanítványainak, hogy ha valaki követi őt, akkor annak mi lesz a sorsa; milyen lesz az élete; milyenek lesznek a hétköznapijai. Jézus Krisztus ott nem egy rózsaszín képet fest, hogy minden rendben lesz, minden vidám lesz, minden siker titeket fog övezni. Nem! „E világon nyomorúságtok lészen!”

Mégis milyen jó, hogyha valaki az Úr Jézushoz tartozik! Milyen jó, ha hitben szemléli ezt az egészet, és nem a látszat után ítél! Ha csak a mát, csak a testit, csak a világot nézi, akkor az Absolon seregébe áll. Viszont, ha tudja a lelki utat, ha ismeri az élet ösvényét, és tudja, hogy ez az Úr Felkentje, akkor tudja, hogy nem a ma, hanem az eljövendő után vágyakozunk, ami majd lesz. Mert egyszer – és erről szól a 19. fejezet – Dávid újra trónra kerül. Kiderül, hogy az absoloni királyság elbukik, de a dávidi megmarad, mert az hordozza az ígéreteket, az áldást és a reményt. Boldog az, aki oda tartozik, mert Dávid egyszer csak visszajön.

Utal ez nekünk arra, amiről Pál apostol és az apostoli levelek beszélnek: amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. Akkor az Isten népe meg fogja látni, hogy érdemes volt hordozni minden nyomorúságot az Úrért. Minden bántást, minden lesajnálást, minden hátrátételt, mindent, ami bennünket ért ezen a néhány éven vagy évtizeden keresztül, azért az örök dicsőségért, amibe ő visz be bennünket. Ilyen a mi Urunk!

Éppen ezért, legyen a mai első pontnak az az üzenete, hogy mivel Isten nem közömbös az elveszettek iránt, ezért mi sem lehetünk közömbösek irányukban! Múltkor hallottam valakitől egy képtelenséget, ami az interneten meghallgatható. Azzal próbálták vádolni a hívőket, hogy nekik nem fontos a misszió, és nem is végzik a missziót, mert azt mondják, hogy akiről Isten eldöntötte, hogy üdvözülni, az úgyis fog, akiről meg Isten úgy döntött, hogy elkárhozik, az úgyis el fog kárhozni.

Testvéreim, megmondom nektek, hogy a hívők végzik igazán a missziót! Nemcsak azért, mert Jézus azt mondta nekik – és mi azt a Jézust szeretjük, aki ezt kér-

te tőlünk –, hanem azért, mert a misszióknak az egyik mozgatórugója itt van ebben az igében. Dávid fájdalmában és sírásában az is benne van, hogy Dávid tudja, valami végérvényesen lezárult: Absolonnak már nincs több lehetősége arra, hogy meghallja az ígét, és megtérjen az Élet Urához. Pontosán itt van a mi felelősségünk, a missziói utunk és munkánk ide gyökerezik, hogy számunkra sem közömbös az elveszettek halála. Nem közömbös az elveszettek állapota. Mi szeretnénk menteni az embereket!

Mert nekünk olyan Jézusunk van, aki menteni vágy. Aki azért jött, „hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett”. Vagy eszembe jut az Üdvhadsereg alapítójának egyik megjegyzése, amikor a megalapítás előtt egy megbeszélésen azt mondta: tudjátok, azért nem tudok aludni, mert hallom a halálba menők halálsikolyát. Megalapította ezt a szervezetet azért, hogy menjenek a kocsmák elé, menjenek az utcákra, menjenek a bordélyházakhoz, a szórakozóhelyekre, és énekel, igével hívogassanak Jézus Krisztushoz.

Milyen csodálatos, testvérek, ide gyökerezik, innen táplálkozik, és innen veszi az erejét a misszió! Mert olyan Istenünk van, aki nem gyönyörködik a meghaló halálában! Aki azt akarja, hogy velem együtt te is és mi mindannyian, mint gyülekezet és mint egyén végezzük a missziót, és hirdessük, hogy a Szabadító elközelgett! Nehogy vád legyen egyszer, hogy „Nincs, kitől hallja: „Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked!”

A második, amiről röviden azért beszéljünk Dávid gyásza kapcsán, hogy tulajdonképpen a bűnnek jogos büntetése van, ezért nem kell Dávidnak felettébb gyászolni. De itt nem csak Absolon bűnéről van szó. Sokan gondolhatjuk, hogy itt Absolon bűnéről van szó, aki megsértette az ötödik, a hatodik, a hetedik parancsolatot, szóval az összeset. Van, amelyik kimutatható, és van, amelyik nem. Van, amelyik nyilvános, és van, ami titkos. A Biblia beszél erről, hogy nyilvános vagy titkos bűn. Lehet, hogy valamelyik nyilvános, lehet, hogy valamelyik titkos, de nézzük csak meg, hogy amikor Dávid a gyászában gyászol, sír, és inkább meghalt volna Absolon helyett, akkor tulajdonképpen a kegyelemről is beszél! Nem az ítéletről, hanem a kegyelemről. Azért, mert Dávid is hasonló volt Absolonhoz. Dávid sem mondhatta, hogy én ehhez képest toronymagasan vagyok erkölcsileg vagy lelkileg, hiszen ismerjük az ő életét. Tudjuk, hogy ő is megsértette a hatodik parancsolatot, a hetediket, a kilencediket, a tizediket, meg mindet. Ő is embergyilkos volt; ő is parázna volt; ő is beletaposott más házasságába, csak Dávid tudott valamit, amit Absolon nem. Dávid tudta, hogy boldog az, akinek bűne megbocsáttatott és vétke elfedeztetett. „Boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít.”

Ez a történet Isten kegyelméről beszél, mert az ítélet számon kérhette volna Dávidot is. Az Isten igazsága Dávidot is eltörölhette volna, csak Dávid esetében Isten igazságától nagyobb volt az ő kegyelme és az ő irgalmassága. Jogos lett volna ott is a büntetés. Isten büntetése, van, akinek az életében azonnali, és van, akinek az életében elhalasztott. Erről beszél nekünk a Biblia. Tehát, amikor Absolon életét Isten lezárja, ott gyakorolja ezt, más esetben nem gyakorolja. Vagy nézzétek meg Anániás és Szafira történetét! Ott Isten számon kérte a bűnt, a többitől meg nem, de lehet, hogy majd később kéri számon. Van Istennek azonnali büntetése – amikor Anániás és Szafira holtan rogytak össze –, és lehet Istennek egy el-

halasztott büntetése. Boldog ember az, aki tudja, hogy bűne megbocsáttatott, vétke elfedeztetett!

Itt nem az a döntő kérdés, hogy Dávid gyászol-e, mert az lenne az abnormális, ha Dávid nem gyászolna. A mi életünkre nézve sem az a kérdés, hogy valaki gyászol-e, hanem az, hogy hogyan gyászol! Jób is gyászolt, hiszen neki tíz gyermeke halt meg egyetlen napon. Ha valakire, akkor Jóbra azt mondhatjuk, hogy rá tényleg óriási gyász szakadt. Jób mégis úgy tudott gyászolni, hogy azt mondta: „áldott legyen az Úr neve!” Nem voltak nagy kérdései Isten felé, nem tagadta meg Istent, hanem úgy tudott gyászolni, hogy „áldott legyen az Úr neve”, ő adta és ő vette el.

Így november elején nézzük meg röviden összefoglalva, hogy mit is tanít a Szentírás, és annak alapján hitvallásaink a gyászról! Nagyon fontos, ahogy Bullinger összefoglalta ezt annakidején, 1562-ben, és ahogy kiadta és elfogadta a városi tanács is. Szó szerint olvasom – mert így hiteles –, amit a gyászról és elhunyt szeretteinkről mond. „Elhunyt szeretteink testét, amely fel fog támadni” – tehát már itt az elején megjelenik a reménység – „tisztességesen és babonaszó nélkül át kell adni az anyaföldnek, sőt azokról, akik az Úrban szentül elaludtak, tisztességesen meg kell emlékezni, és a hátramaradottak, vagyis özvegyeik és árváik iránt minden kegyes kötelességet teljesíteni kell. A holtak körül való másnévű gondoskodásról nem tanítunk.”

Röviden, néhány mondatban leírja, mit tegyünk, és utána azzal foglalkozik, hogy mit higgyünk! Ezzel már sokkal többet foglalkozik, és így folytatja: „Hisszük, hogy a hívők a testi halálból egyenesen a Krisztushoz költöznek, és ezért egyáltalán nem szorulnak rá az élők közbenjárására, a halottakért való könyörgéseikre, egyszerűen azoknak bárminémű szolgálatára”.

Mostanában több református temetésen voltam, ahol a lelkész azért imádkozott, hogy a halottat vegye az Úr a kegyelmébe. Azt hittem, nem jól hallok. Mintha a reformáció előtt élnénk, ötszáz évre visszamennénk a történelemben! Úgy látszik, hogy azt az ígét, hogy „az Emerfiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani” nem ismervén, úgy gondolják, még van lehetőség, hogy Isten kegyelmezzen neki. Ha hívő volt, akkor már régen kegyelmezett. Már régen a kegyelmébe fogadta. Még nem éltünk a föld színén, már akkor eldöntötte, hogy fiaivá fogad bennünket – mondja Pál apostol boldogan az Efézusbeliekhez írt levél 1. fejezetében. Már rég eldöntötte Isten, amikor még testünk sem volt. Milyen csodálatos a mi Urunk! A János 5,24 is teljesen alátámasztja mindezt, amikor azt mondja az Úr Jézus – és hát higgyük el, hogy hitelesen mondta: „Bizony, bizony mondom néktek: aki hallja az én ígéretet és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.”

A reformáció részben ezért robbant ki, ez volt az utolsó csepp a pohárban, amikor Tetzl János szerzetes azzal próbált bűnbocsátó cédulát árulni egy templom felújítására, hogy „mihelyt a pénz a láda fenekén csörren, a lélek azonnal a mennybe röppen”. A reformátorok viszont azt mondták: de mit tanít az ige a halottakról? Mi az, ami hitünknek a tárgya? Az, hogy a hívők azonnal az Úrhoz költöznek egész egyszisztenciájukkal – ha lehet így mondani. Hiszen a Lukács 16. fejezete eligazít bennünket ebben. Ott van a gazdag és Lázár története, amelyből kiderül, hogy a gazdagnak a halála után is van értelme, van gondolata, van tudása. Sok

mindent le tudunk abból szűrni, amit Jézus ebben a történetben elmond nekünk. Úgy mondja az igében, hogy Lázár ott nyugszik, most vigasztaltatik.

Csak nyilván halottért imádkozni vagy imádkoztatni mindig jó üzlet, jó bevételi forrás volt. Viszont felesleges, mert azt mondja Bullinger: „A hitetlenek egyenesen a pokolra vettetnek, ahonnan az élőknek semmilyen buzgólkodása sem nyitja meg számukra a szabadulás útját”. A Bibliában sem olvasunk erről sehol, hogy a hívők ezt tették volna, de a tiltásról olvasunk, például az 5Móz 18,11-ben, ahol Isten ezt határozottan megtiltja. Vagy a Sámuel 1. könyvének 28. fejezetében, Saul engedetlenségéről, amikor kapcsolatot akart létesíteni a halottak birodalmával, amely határ átlépését nekünk Isten megtiltotta, vagyis nem engedélyezte. A Lukács evangéliuma 16. fejezetében így olvassuk: „nagy közbevetés van miközöttünk és öközöttük; sem onnan ide, sem innen oda nem mehetnek.” Nem létesíthetünk kapcsolatot. Viszont az Ézs 8,19-20-ban azt mondja, hogy e helyett „a tanításra és a bizonyágtételre hallgassatok!” Ugyanezt megismétli a Lukács evangéliuma 16. fejezete, hogy van Mózesük és vannak prófétáik – tehát van Biblia –, hallgassák azokat! Ézsaiás ugyanarról beszél, mint amiről Lukács lejegyzése szerint Jézus bizonyágot tesz. Azt mondja: kutassátok az írásokat, és ne a halottak felől érdeklődjétek! Hiszékenység helyett az Úrban higgyünk!

Temetéseken többször elolvasom a nyitott sírnál azt az igét az 1. Thesszaloni kabeliekhez írt levél 4. fejezetéből, amikor azt mondja Pál apostol a gyülekezetnek: testvérek, ti ne úgy gyászoljatok, „mint a többiek, akiknek nincs reménységük!” Ha az első pontban azt mondtam, hogy a missziói lelkületünk innen fakad, hogy valaki ne úgy haljon meg, hogy nem hallott Krisztusról, akkor legyen számunkra erősítésül, hogy úgy gyászoljunk, hogy legyen élő reménységünk! Testvéreim, nagy kérdés az a számunkra, hogy van-e ilyen reménységünk?

A 7. vers volt fontos nekem, amikor Joáb beszél Dáviddal, és azt mondja: te siratod Absolont, a gazembert, akik melletted voltak, segítettek, kitartottak, azokat meg semmibe veszed! Éppen ezért Joáb azt tanácsolja Dávidnak: most már szedd össze magad, és ülj ki a kapuba! Mi ennek az értelme? Elsősorban az, amit Joáb mond Dávidnak, hogy nem a halottal, hanem az élőkkel kell foglalkozni.

A harmadik pontra rátérek még, mert ez is nagyon fontos, amelyben azt mondtam, hogy fogadjuk el a vigasztaló szavakat, mert Joáb tulajdonképpen Dávidot vigasztalni akarja. Ahelyett, hogy ezt mondaná: veled érzünk; fogadd részvétem; azt mondja: most már szedd össze magad, állj a lábadra, aztán menj ki, és végezd a feladatodat! Dávidnak ez volt a vigasztalás, őt így kellett vigasztalni.

Az ige nem azt mondja, hogy vigasztalni nagy részvétellel kell, hanem azt mondja nekünk, hogy vigasztalni az Úr szerint kell. A Korinthusbeliekhez írt 2. levél 1. fejezetében azt mondja Pál apostol, hogy Istenünk „a minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban”. Miért? Hogy mi is megvigasztalhassunk másokat. Mivel? „Azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” Tehát, tulajdonképpen a vigasztalás sokszor nem egy lágy együttérzés, hanem Isten igéjének a határozott, szeretetben való megmondása és közvetítése. Dávidnak most ez kellett.

A vigasztalás szava a Bibliában eredetileg – ha szó szerint fordítjuk – azt jelenti, hogy „az egyensúlyt veszített embert visszabillenteni az egyensúlyába”. Joáb

most úgy vigasztalja Dávidot, az egyensúlyt veszített királyt, mint aki a szolgálata, feladata, az Úrtól rendelt munkája helyett beleesik egy túlzott gyászba, egy túlzott fájdalomba. Kibillent az egyensúlyból. Mit kell csinálni? Helyrebillenteni. Úgy, ahogy gyermekkorunkban a játékvasutat sínen járattuk, ami időnként kisiklott, és a kisiklott mozdonyt vagy vonatot vissza kellett tenni a sínre, mert ott tölti be a feladatát, ott tud menni tovább.

Hát ilyen az Isten vigasztalása: szeretne visszabillenteni bennünket. Most ne csak a gyászra gondoljunk, hanem gondoljunk mindarra, ami kibillent bennünket az egyensúlyunkból! Akár egy harag, egy neheztelés, akár egy régi bűn vagy meg nem bocsátás. Amikor elveszítjük a türelmünket, a szeretetünket vagy a szelídségünket, akkor azt kell visszabillenteni. Tulajdonképpen mit jelentenek Joáb szavai? Azt, hogy „ülj a kapuba”, vagyis végezd azt a munkát, amit Isten rád bízott, és ne helyezd feletted való szomorúságot és gyászodat az Isten ügye elé!

Eszembe jutottak a szolgálatom során hívó testvérek, akik sokszor fiatalon vagy tragikus körülmények között veszítették el a szeretteiket. Akiknek láthattam a gyászat, fájdalmát, mondjuk mikor egy gyermeket eltemettek. A komoly hívők mindig példák voltak előttem, hogy hogyan tudták gyászukat az Isten ügye mögé helyezni, és végezni talán tovább ugyanazt a szolgálatot, feladatot, amelyet Isten rájuk bízott. Abban, hogy „Dávid kiült a kapuba”, minden benne van. Milyen jó az, amit az egyik énekünkben éneklünk: „Nincs kétségem, megvigasztaltál, Erősítéd én szívemet!”

Ezen a mai napon csak erre gondoljunk, hogy boldog az az ember, aki így tud gyászolni, szeretteire emlékezni hálaadással, hogy az Úr adta őket! Hálaadással azért, hogyha beszélhettünk nekik Krisztusról, vagy eléjük élhettük Krisztust, hogy esetleg „ige nélkül is megnyeressenek”. Ha pedig az Úr elvitte őket innen, akkor azt mondani: igen, Atyám, így volt kedves teelőttem! „Bölcs a te végezésed, Ha áld, ha súlyt karod.” S ezzel az imádsággal: soha ne engedj meg, hogy a gyászom mögé helyezzem a te ügyedet, hanem mindig elé helyezzem a te ügyedet, hogy dicsőségedre és magasztalásodra élhessek!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy te valóban a minden vigasztalás Istene vagy. Köszönjük, hogy megvigasztalod a mi szívünket, és helyreállítasz. Köszönjük, hogy a reformáció is ilyen helyreállítás volt, amikor újból rátetted a te népedet, a megváltottakat arra a sínre, ahonnan letértek. Bocsásd meg nekünk, hogy sokszor jobbra és balra tekintgetünk ahelyett, hogy látnánk a láthatatlant és azt, amire te hívtál bennünket!

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus, a felkent Király seregébe soroztál be bennünket. Köszönjük, hogy nem engedj meg, hogy a halottakkal feletted foglalkozzunk, hanem az élők felé irányítasz, akik felé van lehetőségünk még elmondani, hogy Jézus Krisztus a szabadító, őbenne van a mi váltságunk, vére által bűneink bocsánata. Ő a mi megtartónk, gyönyörűségünk, utunk és életünk.

Ámen.